

Városok. Üvegvirágos éjszakák¹

Napnyugta, álmok, az élet, és időmúlás. Vízfolyás.

Bár ne lettünk volna megint az átjáróban. Manapság már minden fantasztikus elbeszélésről azt állítják, hogy igaz, de az enyém csakugyan igaz.

Beletelt egy kis időbe, mire felébredtem. Mindig minden a másikkal, Borges-szel történik. Én járok-kelek Budapesten, gépiesen megállok egy-egy kapuboltozat vagy apró patio rácsai előtt, és mégsem látom meg magamat az üvegben. Borges-ről postán szerzek híreket. Szeretem a homokórákat, térképeket, a XVIII. századi tipográfiát, a kávé ízét és Stevenson prózáját. A másik is osztja a kedvteléseimet, bár nem minden leereszkedés nélkül, aminek folytán azok kissé megjátszottnak látszanak. De aztán meghallottam a sóhajtást, a testéből jött. Láttam magam előtt a testeket. Egymás mellett feküdtek.

A testekből, amelyek korai hajnalokon feküdtek a porban. A várost mindig maga előtt látta, a város biztonságos és felépített tereit.

Persze zavaró volt, de a tündöklő fényben megint felébredt. Hány városban járt már?

Nap nélkül hajnalodott. Csodálatot és csodálkozást melőlözve nyitotta rá szemét a valóság változataira. A köralakú és vízalakú érintések közepette felébredt. A kinyíló tér és az átjáró áttetsző végtelenje után a köralakú repedésekben zuhant bele megint az éjszakába.

Bár ne lettünk volna megint az átjáróban.

Az átjárót, elfeledett áttetsző hajnalokon nem volt nehéz megtalálni. Vízcseppek az arcokon, a skála színei világítanak, és az összes szín látható egy üvegben. Abban, ami a kapuboltozat előtt vagy a patio rácsai között helyezkedik el.

Magyarázkodik megint. És az utazás végre önfelédtségre kényszerítette. Az ég felé nyitott útvesztőben érezte magát, ha lett volna ég. A néhai angyal az éjszakában hozzá beszélt, unalmasan, már szeretett volna túllenni az egészen. Csak egy vágás, gondolta. A bolygók közötti repedésekben áll a fény és fájnak a távolságok. Csak ne fájna már megint egy újabb távolság.

A városok persze. Hajnali és sárga fényei Borges-re emlékeztették, a halhatatlanságra, ami nyugalommal és kétségbeeséssel töltötte el, a mezők közötti elégedettséggel.

Nem tudott beszélni.

A repülő korongok mellettünk voltak, nyugodtan repültek a láthatatlan éjszaka sárga fényei között, egy víztükör néma olvadása, nappali és áttetsző kristályvilágosságok, mindig ugyanott. De elfeledve.

Csak lennék már elfeledve – gondolta Borges. Fényesen áll itt a csend, mintha minden egy időben és térben történe. Mondd meg a történeted, és megmondom ki vagy.

Játszottunk az üvegvirágos éjszakában, a tükörfényes folyosók közötti csendben a sima higanytükörrel. Ég a fény, kék és áttetsző szürke kristályvilágosságok világítottak akkor éjszaka, olyan valószínűtlen és simán hajlékony a teste, olyan esztelen és végtelen.

Borges járkált fel alá, ki is vagyok én. Csak a hangulat, a hangulat.

A folyosóban, mely a higanyhoz hasonlóan szürke volt, csobbantak a fények, és minden hajnalban egy vörös tűzgömb keletkezett a vízhez hasonló anyagból. Véges volt minden a tájon. A szürke, sima víztükör és a kockaalakú kristályvilágosságok el- és feltűnése sírásra kényszerítette, szeretett volna már nem itt lenni, egyszerűen csak túllenni.

Játszottunk a szavakkal. Egy újabb tekintet, zöld vagy kék szem. Csak lennék már túl rajta, gondolta Borges, mennék már el oda. Zöldeken és kékesen ég a fény, minden ég, csak a kristálycsillogás világít. Könyvfoszlányok darabjait rágicsálom.

Megint egy újabb tükörfényes éjszaka. Mindig ragyogott, úgy ragyogott a teste. A sárga végtelen egy pillanattal tűnhet, alatta megtaláltuk az átjárót. Az utánunk jövő ismeretlen.

Fájt. Pedig kapcsolataink rosszak.

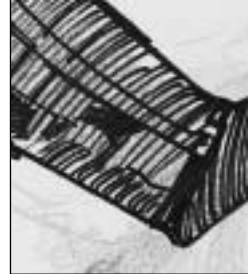
Nap nélkül hajnalodott.

Aztán eszébe jutott a teste. Legutoljára a porban látta. Még emlékezett rá. Mindegy, ki írta. És a teste, ez a gyönyörű végtelen teste, a hús a csontokon, finomnak és áttetszőnek látszott, végtelennek, mintha egy-két oldal lenne kinyomtatva. A hús rózsaszín ragyogása mindig fényre és boldogságra készítette, pedig már nem maradt belőle más, csak ami a porban volt. Kinyújtott kezein látszódtak az inak, egy-két oldal volt rajta kinyomtatva.

Húsába vágott a félelem, nem, nem.

Kapcsolataink rosszak.

¹ A szövegben idézetek találhatóak Jacques Lacan: Tükör-stádium, Jorge Luis Borges: Homokkönyv, A halhatatlan ember, Egy megfáradt ember utópiája, A másik, Borges meg Én és Halmai Tamás: Amszterdam blue című írásaiból.

Én szeretem a homokórákat, a térképeket, a XVIII. századi tipográfiát, a kávé ízét és Stevenson prózáját. A másik is osztja e kedvteléseimet. Bár nem minden leereszkedés nélkül, így aztán még a tükörfényes folyosók is megjátszottak látszanak. A zene az idő titokzatos alakja, gondolta Borges. Nem állítanám, hogy kapcsolataink rosszak. Nem, nem, nem, gondolta Borges, ez nem én vagyok. Itt minden olyan végtelen és esztelen.

Újra a végtelen éjszakák. Az üvegvirágok. Ezüstös színek és kékes tükörfolyosók. Fények.

Nevek egy fénytelenebb létből.

A testi szerelem okozta élvezet, izzadságtól és vágtyól vezérelve megnyitott benne egy újabb átjárót a két bőr között, melyek egymáshoz értek, akkoriban ez kevésbé volt misztikus. Az eleven emberi lények nemi életének polaritása önmagában is a nyelv kudarcát jelenti.

Sokszor órákig kellett vártunk, mire kiszemeltük az áldozatot. Testük szép, eleven emberi lényük, a húsuk állaga, nemi életük polaritása, a megváltozott levegő, ami körülvette őket, eleven testük, képtelenek voltunk nem beleugrani az átjáróba. A történet mindig megváltozott. Bár a biológia is logikus törvényekkel meghatározott konstrukció, mégis a vágy teszi szexuálissá azt aényt, hogy a nyelv képtelen igazolni a nemiséget.

Nem adtuk fel, hogyan adtuk volna fel, szerelmesek voltunk a nyelvbe. Nem tudom, hol hagytam akkor abba. Csak azért élek, azért vagyok még mindig életben, hogy ő nyugodtan sodorhassa tovább irodalmának fonalát, engem viszont ez az irodalom igazol.

A városok. Aki nem Borges-ről beszélt, hanem mindig valaki másról. Készséggel elismerem, hogy sikerült néhány valamirevaló lapot írnia, alkotott egy csomó valamirevaló lapot. Csak lenne már értelme a húsunk.

De rajtam ezek a lapok mit sem változtatnak, nem segítenek. Bizonyára azért, mert ami jó, senkinek se a tulajdona, még a nyelv és a hagyományé se. Megint a testére gondolt.

Rózsaszín nyarakon annyira világít a testem.

A kék víztükör, a szürke higanyfolyosó újabb és újabb cellákban nyílt meg. Már nem lehetett tudni, melyik lépcső vezet arra. De mindegy is volt. Átengedni a sugárzó bőrt, belehelni a higanyszínű tükörfényes éjszaka kék arcstalanságát.

Minden kék. A szürke még létezett abban az időben. Túlzás volna azt állítani, hogy kapcsolataink rosszak. Az ablaktalan ég felé nyitott útvesztőben érezte magát.

Ezek a lapok mit sem változtatnak, de én azért tovább élek. Csakis a nyelv és a hagyományé. Kék szeme izzadt lett, amikor közeledett hozzá a kéj. Mi beugrottunk az átjáróba. Az üvegvirágos éjszakákon mindegy volt a fény. Különben is az én sorsom az, hogy visszavonhatatlanul eltűn-

jek innen, és csak néhány pillanatomban adatik meg tovább élnie, őbenne, a másikban.

A vízszerű anyag higanyból volt, csak a szürke felület világított. És a nyelv.

Árnyak és árnyékok. Nevek egy fénytelenebb létből.

Misztikus volt, mintha sci-fi lenne, de nem az volt.

A test a rózsaszín porban.

Városok.

Találomra kinyitottam. A betűket nem ismertem.

Olyan esztelen. A neveket sem ismerem. Mindenféle kódok és titkos rejtjelek, egy misztikusnak tűnő nyelv hétköznapijai. Aztán eltűnik az ismeretlen. Eszméletlenül és összetéveszthetetlenül áramolnak benne a szavak, emlékezni próbáltam, nyilallt belé a felismerés, mikor újra odaért.

Áradnak és áramolnak benne a szavak, mintha üvegvirágokból lenne itt minden. Olyan sötét és kék a végtelen.

Minden erőm elhagyott. A végtelen kék ég alatti utazások hogy őt mire emlékeztették, azt nem tudom. Sok szerelmünk volt, kék és zöld szemű is, mindegyiknek a bőre rózsaszín volt az üvegvirágos éjszakában, mindegy volt a sorrend. Mikorra lesz már minden mindegy.

Kinyitotta. Végtelen hasáb volt kinyomtatva. A nyelvet nem ismertem. Titkos kódok és rejtjelek, olyan távoli itt a végtelen. Testem rózsaszín üvegtetei őt idézték fel előttem.

Nem. Nem. Nem tudom, hogy Borges írja e sorokat.

Minden állni látszik egy pillanatban. Nap nélkül hajnalodik.

Gleccserek hordaléka, szerelem. Arcok és nevek egy fénytelenebb létből. Borges valahány álmatlan éjszakája közül bármelyik és mindahány. Ég és föld, azoknak minden serege. Az elkerülhetetlen. Nevek tegnapra. Én, én, én. Az éjszaka közötti fények. Mikorra lesz már minden mindegy. Ott akart lenni az átjáróban. Az áttetsző fény, a vonalak.

Mindig ilyennek látszik hajnalban. A hús rózsaszín ragyogásra kényszerített, akkoriban még nem volt itt a végtelen. A tükörsima nyelv lágy éjszakákon produkálta mindent. Kinyitottam, mindkét oldalon végtelen hasáb volt kinyomtatva. Nem tudom, hogy a nyelv csinálja-e mindezt. A kék víztükör és szürke higanyfolyosó újabb és újabb cellákban nyílt meg. Már nem lehetett tudni, melyik a végtelen. De mindegy is volt.

Átengedni a sugárzó bőrt, belehelni a kékeszürke éjszakát.

A higany még mindig világított. Eleven testének rózsaszín húsa. Próbálta kinyitni, mindkét oldalon végtelen hasáb volt kinyomtatva.

Belevágott a felismerés, mielőtt még minden megtörtént volna, azelőtt.

Homokkönyv, homokkönyv, őrjöngött.